

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi strony powodowej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego w B.
z dnia 15 kwietnia 2011 r., w sprawie z powództwa Komunalnego Zakładu
Komunikacyjnego Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N.
o zapłatę kwot: 15.854,22 zł; 26.236,51 zł; 15.437,98 zł; 16.792,23 zł;
27.426,04 zł; 25.603,47 zł; 27.947,02 zł oraz 26.723,92 zł,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lutego 2012 r.,

1. odrzuca skargę;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym związanego z wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424¹ k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wyłącznie wtedy, gdy przez wydanie kwestionowanego orzeczenia wyrządzono szkodę. Tymczasem, co trafnie wskazano w odpowiedzi na skargę, w treści skargi wskazano jedynie hipotetycznie, że takie orzeczenie może spowodować, iż pozwany i inni kontrahenci powoda wystąpią przeciwko niemu z roszczeniami o zapłatę. Oznacza to, że w chwili wniesienia skargi szkoda w ogóle jeszcze nie wystąpiła. Skarga jest zatem niedopuszczalna i podlega odrzuceniu. Ponadto należy jeszcze zwrócić uwagę, że wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania. Po pierwsze, nie pozbawiono skarżącego możliwości obrony swych praw – przy przyjęciu, że wniesione przez niego sprawy połączono do wspólnego rozstrzygnięcia, choć nie zgadza się on z rozstrzygnięciem jedynie niektórych spraw, to wciąż może skarżyć łączny wyrok, tyle że np. w części. Po drugie, postępowanie nie jest nieważne ze względu na orzekanie w I i II instancji przez tego samego sędziego. Analiza akt sprawy dowodzi, że orzekali różni sędziowie, a jedynie sędzia II instancji w toku rozpatrywania sprawy w I instancji wydał postanowienie o uznaniu sądu II instancji za niewłaściwy.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.